

La ciutat i els nens

Els detectius de la nova psicologia busquen culpables amb la lupa de la mala consciència

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig (<http://www.catorze.cat/grans/temes/904/25/anys/sense/montserrat/roig>) , com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>) .

Il·lustració: Cristina Losantos

Els nens de ciutat són una mena de nou producte que creix com els tomàquets dins d'una llauna de

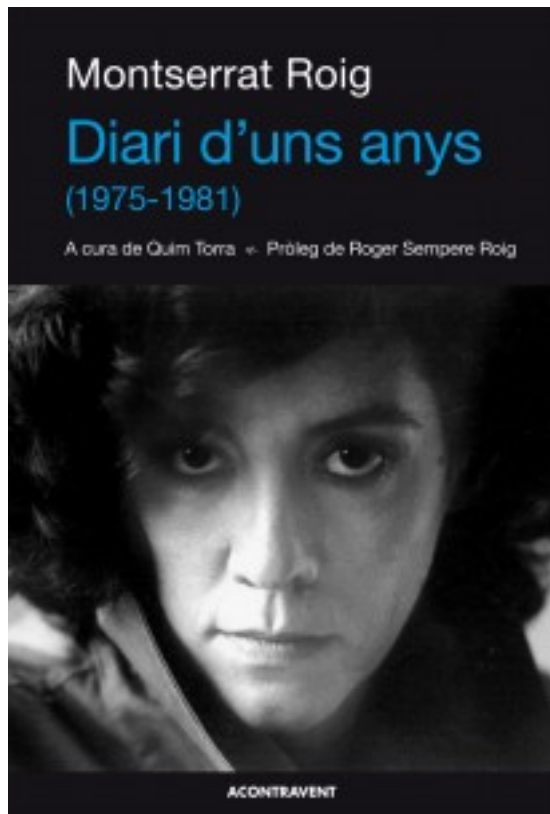
conserva. Quan un nen de ciutat es comporta de forma violenta a l'escola, els mestres culpen la família. I els pares desconfien dels mestres mentre els psicòlegs teoritzen. Si un nen és massa inquiet, potser la culpa deu ser de la mare, que viu separada. Si aquell és massa retret, caldrà buscar la causa en una tieta bòrnia. Si una nena té por a la nit és perquè pateix complex de castració. I s'organitzen simpòsiums, xerrades, congressos sobre aquesta nova classe de nens. Els capellans dictaminen i fan metàfores d'una família que ja no existeix. Els detectius de la nova psicologia, més antiga que les cavernes, busquen culpables amb la lupa de la mala consciència.

Però és que els nens de ciutat ja han deixat de ser éssers en creixement que descobreixen el món a poc a poc i a través dels seus propis ulls. Ja no són aquella barreja d'innocència i crueltat que veuen reflectida en la naturalesa. Els nens de ciutat viuen entaforats en caus d'escassos metres quadrats. Caminen de la casa-presó a l'escola-presó. I els espais lliures es redueixen a la contínua agressivitat dels autobusos i els cotxes, màquines que maten molt més que un escorpí sota una pedra o que la fondària d'un gorg d'aigua gelada. Els carrers de la ciutat han deixat de ser l'escenari de tota mena d'aventures, l'aire que respiren és merda i, envoltats de cotó fluix moral, els nens de ciutat viuen espantats per la por dels grans. No saben que existeix el sol i la lluna, les diverses estacions i els primers brots primaverals...

Quan els nens eren els amos del carrer i hi feien gamberrades innocents, no existia l'anomenat complex d'Èdip i la mare era un element més en el paisatge humà del nen. Avui l'han convertida en una mena d'Immaculada Concepció laica i damunt d'ella hi recauen tots els anatemes. A més de fer d'armari i de penja-robes, la mare ha de ser una enciclopèdia vivent, disposada sempre a contestar amb el més meravellós dels somriures i una excel·lent equanimitat tots els conflictes de l'existència. La cultura ha deixat de ser l'aire que es respira i, reduït el cercle claustrofòbic de la imatge i de la lletra impresa, esdevé una estricta normativa on els culpables són alhora víctimes de l'infecte paisatge urbà.

Els nens, doncs, són elements subversius dins de les noves ciutats i tenen una batalla per guanyar: la batalla del carrer.

Guía del Ocio, 30-3-1981

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/llibres>) .